

BRÁNA

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze Braníku

číslo 8/00

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Bohoslužby:

neděle 9:30; modlitební chvíle 8:30

1. neděle - rodinné bohoslužby

Mládež: pondělí 19:00

Dorost: úterý 17:00 Biblická hodina: středa 18:00

Biblická výchova dětí: čtvrtek 16:00

Úřední hodiny br. faráře (vyjma dovolené):

Po a pá 10:00 - 11:30, st 17:00 - 18:00

Adresa sboru:

Modřanská 118, Praha 4 - Braník

(PSČ 147 00), tel.: 4446 10 37

Farář: Luděk Rejchrt

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, číslo účtu 135027438/5100

IČO: 63830281

DIČ: 004 - 63830281

Skupinky

Skupinka u **M. & K. Mazných**, každá středa od 17:15

Skupinka u **J. & J. Horálkových**, střídavě pondělí a středa od 18:15

Skupinka střídavě u **Ceplových a Bedrníkových**, čtvrtek od 18:30

Skupinka v **Braníku**, každý pátek od 17:00, kolektivní koordinace

Návštěvníci jsou vítáni, leč, prosíme, přesvědčte se předem, zda se skupinka koná.

Redakce Brány stále hledá spolupracovníky

Potřebujeme pomoc při grafické úpravě Brány - návrhy titulní strany a zejména zpracování dodaných článků do výsledné grafické podoby.

Nezastíráme, že se jedná o poměrně náročnou práci (zejména časově), pokud nemáte k dispozici vhodnější software než word (z tohoto důvodu by tuto práci hlavní redaktorka ráda přenechala někomu jinému).

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník, 8. číslo roku 2000.

VEDOUCÍ REDAKTOR: Jana Kusáková

REDAKČNÍ RADA: Růžena Černá, Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Řičan, Míša Bedrníková

VÝKONNÁ REDAKCE: Jana Kusáková

ZVEŘEJNĚNÉ NÁZORY NEMUSÍ SOUHLASIT S NÁZOREM REDAKCE

Uzávěrka dalšího čísla bude 12. 11.

[Převod do HTML: [Michal Mazný](#) a [Michal Jungmann](#).]

AKCE SBORU

Návštěva v Dittersdorfu

Ve dnech 7. - 8. 10. 2000 uspořádal branický sbor svoji pátou návštěvu spřáteleného sboru v Dittersdorfu. Čekalo nás přátelské přijetí a pohoštění, které připravily naše milé sestry. V deštivém odpoledni jsme se vydali na prohlídku okresního města Zschopau, které leží nedaleko Dittersdorfu. V tamním opravujícím se zámečku bylo několik výstav. Byla to nejprve výstava motocyklů DKW, které se vyráběly ve městě, dále historická tiskárna a výstava pamětních medailí a jejich výroba. I když bylo dosti deštivo, někteří z nás vystoupali na velice zajímavou vyhlídkovou věž, kde byly vystaveny dokumenty o velice důležité obchodní cestě z Halle přes Lipsko do Prahy. Po společné večeři, kterou uchystali naši přátelé, jsme besedovali na téma "Jak jsem uvěřil". Hovořili jsme na toto téma, zazpívali si, a potom si nás naši přátelé rozvezli do svých domovů.

Ráno jsme se sešli při německo-české bohoslužbě, při které měl kázání náš bratr farář a byla vysluhována Večeře Páně. Po bohoslužbě jsme obědvali v rodinách našich přátel, a potom jsme se rozloučili a vydali se na zpáteční cestu.

I přes nepříznivé deštivé počasí se zájezd všem líbil a děkujeme bratru faráři za pěkné kázání, připravené v češtině i němčině, sestře Kristýně Antoňové za překlady a sestrám Kučerové a Drápalové za organizaci zájezdu. Těším se na shledání s našimi přáteli příští rok u nás v Praze.

-Jana Žilková

Staršovstvo

Zápis ze schůze staršovstva 9. října 2000

Přítomni: br. far. Rejchrt, br. kur. Novotný, b. a s. Vajsar, Plhák, Nývltová, Měsková, Drápalová, Černý, Horálek, Hoznauer, Šubrtová

1. br. far. seznámil přítomné se stanoviskem katolické církve k ekumenismu
2. br. kur. přečetl zápis z minulé schůze. Staršovstvo vzalo na vědomí
 - začátek ned. bohoslužeb v ET byl opraven
 - akce nevidomých Polička 15.10. - průvodci zajištěni
 - oprava varhan provedena
3. vietnamský sbor nesouhlasí s návrhem na úpravu plateb, br. kur. a ses. Šubrtová připraví dohodu o ukončení nájmu k 31.10.2000
4. vedení účetnictví nebylo převedeno ve stanoveném termínu, ses. Měsková předá ses. Kolářové 25.10. v 18 hod, br. kur. oznámí ses. Kolářové a Kučerové
5. schůze doporučuje, aby staršovstvo projednávalo záležitosti podle obsahu buď v přítomnosti, nebo v nepřítomnosti dotčené osoby/osob
6. návštěva v Dittersdorfu proběhla ve znamení lásky a přátelství, německý sbor dostal po 3,5 letech faráře
7. doporučení br. Lipeně do vikariátu: sbor doporučení nedá vzhledem k okolnostem, které jsou starším známy
8. konvent 25.11. v Atriu: za sbor se zúčastní ses. Jana Žilková, Nývltová a br. far., náhr. ses. Měsková; na vědomí konventu úmrtí sborových pracovníků v uplynulém roce: ses. Dvořáková, br. Drápal
9. opravu střechy včetně ochranných sítí na ochranu před padajícími kameny zadá br. Černý firmě Svobodova stavební společnost
10. pro opravu varhan nutno zajistit materiál ze SRN
11. semináře pro učitele nedělních škol a náboženství se zúčastní ses. Drápalová a Harvánková
12. br. kur. v ohláškách vyzve zájemce o funkci koordinátora s databází pracovních příležitostí při střešovickém sboru
13. liberecký sbor děkuje za dar na opravu sborového domu
14. rozhodnuto darovat 10 tis. Kč na opravu kostela v Suchdole n/Odrou; sbor nabízí prostor k rekreaci a tábořiště
15. sbírky: 15.10. Jubilejní toleranční dar, 29.10. Fond potřebných ve světě, výzva k podpoře návštěvy z Ukrajiny (sbor daruje 5 tis. Kč)
16. úklid kostela 4.11. je koordinován s dalšími sborovými aktivitami, třeba několikrát oznámit v ohláškách a pozvat brigádníky nejméně na půl dne
17. br. Hoznauer zvažuje postoupení organizace letního tábora pro děti: domluví se se zájemci

a přednese návrh staršovstvu

18. vánoční dopis: br. Hoznauer, administrativa ses. Měšková a Šubrtová

19. přisluhování při sv. večeři Páně je nutné vždy zajistit předem; staršovstvo souhlasí s přítomností dětí v kruhu a udělením požehnání

-Zapsala Iva Šubrtová

Vodácké tábory

Zpráva o táboře - "Hron od pramenů"

Termín: 11.7.-26.7.2000

Hlavní vedoucí: Tomáš Bedrník

Suchozemský zástupce hlavního vedoucího: Jan Zvánovec

Vodácký zástupce hlavního vedoucího: Jakub Čierný

Hospodář: Zuzana Bedrníková

Další vedoucí: Jirka Matoušek, Lenka Kychlerová, Anna Holá (praktikantka)

Děti:

- v letošním roce jsme jeli v komorním počtu (celkem 20 účastníků vč. vedoucích - na putovním suchozemském táboře jen 17)
- přičemž více než třetina dětí byla 16 - letých
- nejmladším účastníkem byla Rút Buršíková (11), která jela i letos ještě na Zhořec

Doprava a organizace tábora:

V úterý jsme odjeli lehátkovým vlakem do Popradu, kde jsme si uložili vodácká zavazadla do úschovny, a odjeli autobusem do Vikartovec, odkud jsme pod Eustácovým vedením vyrazili na třídní pěší výlet po Nízkých Tatrách. Přechod Nízkých Tater jsme ukončili v pátek večer příchodem do Heľpy, kde jsme se setkali s Egonem a jejich partou. Avii jsme dopravili naše vodácká zavazadla z Popradu a následující den jsme na zpáteční cestu Egonovi naložili naše pohorky a batohy. Vzhledem k nízkému stavu vody v řece jsme ještě Avii využili na přesun veškerých našich zavazadel na následující tábořiště, abychom první etapu cesty Heľpa - Polomka mohli absolvovat s prázdnými loděmi. Další 10 dní jsme strávili již klasickým způsobem - sjezdem řeky bez doprovodného auta. S několika odpočinkovými dny jsme absolvovali celou plánovanou trasu z Heľpy do Revištského podzámčí, kam za námi v úterý večer přijel Jirka Synovec s avii a během středy nás bezpečně přepravil do Prahy.

Za co jsme byli vděční:

- o poprvé jsme kombinovali pěší a vodácký putovní tábor, přičemž obě části byly velmi zdařilé. Zvláště jsme vděční za ty netypické dni putování po Nízkých Tatrách, které perfektně připravil a řídil Eustác (Maruška Zvánovcová se s přehledem a zodpovědně postarala o jídlo)
- odobré táborové společenství: dobrá souhra a spolupráce vedoucích, mezi všemi účastníky tábora byla převaha ochotných a pracovitých lidí, průhledné vztahy, obecná pohoda
- o každodenní duchovní programy inspirované knihou Exodus
- o modlitební podpora rodičů a dalších lidí z Bráníka

-Zapsali manželé Bedrníkoví.

Zápisky zkušeného háčka v kormidelnické premiéře

etapa 1.: "Plastová loď je nezničitelná!" Na štrece z Heľpy do Polomky prakticky žádné velké překážky nebyly, voda taky ne. Poměrně bezpečně jsme sestrkali naši loď celých deset kilometrů. Když byl poblíž Eustác, ani jsme nemuseli na každé mělčině vystupovat.

etapa 2.: "Plastová loď je nezničitelná!" Díky Bohu a jeho andělským legiím jsme dojeli celou 23 km štreku plnou vrbičkami zarostlých zákрутů bez cvaknutí. O tom, že zvrhnutí v dravém proudu nebylo problémem, může podrobněji vyprávět jedna nejmenovaná posádka (šedá eminence Maruška a Jana).

etapa 2. a 3.: bez zvláštních zážitků. Uvádím jen názvy tábořišť: Podbrezová - Medzibrod (17 km), Medzibrod - Vlkanová (30 km).

etapa 4.: Ačkoliv jsme v proslavené Vlkanovské peřeji v předchozích dnech vůbec netrénovali ani "neřádili" (jako řada sportovních nadšenců v čele s Tomášem a Pájou), podařilo se nám nevídané. Naše reprezentativní nádherná červená loď okázale pominula všechny vnady této vodní divočiny a elegantně se usadila jako diamant uprostřed peřeje na štru zvící odstaveného telete. Po krátké prodlevě narušované energickými pohyby pádel se Vikinka s kamene sesunula a ležérně splavala zbylou část peřeje. Během této etapy jsme zažili ještě dvě významné události: první skutečně horký den a přenášení zvolenské retardérky. Do poslední chvíle jsme nemohli uvěřit, že tato vodácká atrakce (v pořadí druhá nejvyhledávanější hned za Vlkanovskou peřejí) je zavřená. Přenášení jsme si vskutku užili. Někteří jsme toto 300 metrové stěhování lodí v pravé poledne pojali jako společenskou událost (osm lidí se drželo jedné lodi a cestou rozprávělo o radostech a strastech vodáckého života). Jiní situaci uchopili jako sportovní výzvu a lodě nosili ve dvou a v poklusu. Večer pak byli nemluvní, nevrli a někteří nehybní.

etapa 5.: Širší koryto řeky ve Zvolenské kotlině nazýváme hanlivým slovem "voleje" s vědomím, že je tento termín poněkud nadsazený. Spíše ho používáme jako záminku pro koupání a tvoření "rauchpauz" navzdory občasným peřejkám. Posádky se chovají velmi uvolněně, v lodích zpravidla sedí (na rozdíl od polohy klečícího sportovce) a zpravidla netradičním způsobem. Háčci i kormidelníci totiž vycítili, že mají poslední příležitost vyměnit si role. Dosavadní háčci sedí obráceně na bortu a s radostným výskáním křížují řekou, zkušené kormidelníci jim udělují rady a občasným odborným zanořením pádel usměrňují vratké lodi.

Co říci závěrem? Ačkoliv jsem si poprvé měla možnost vyzkoušet kormidlování, stále nedokážu odpovědět na základní otázku: "kdo se na lodi nadře víc?" Zeptejte se mého háčka.

- **Zuzka Bedrníková**

Čím se chlubím?

Byla sobota 7. října, asi půl druhé, a končila akce Pražské jezy. Čekali jsme pod mostem mezi letenským tunelem a Revoluční třídou a poskakovali pro zahřátí. Bavil jsem se právě s vodákem v plovací vestě a neoprénu o tom, jak by na něj reagovali lidé v tramvaji, kdyby z něj kapala voda. Vyprávěli jsme si všechnomožné, aby nám utekl čas. Za to čekání v průvanu pod mostem jsem tak trošku mohl. Bylo to možná selhání techniky, ale spíše moje blbost, co způsobilo, že nejen naše parta, ale i několik cizích výborně vybavených a zkušených vodáků bylo nuceno schovávat se před deštěm a čekat na "naši" avii. Telefonní číslo na adresu, kde v té době náš řidič slavil narozeniny své

matky, jsem si z mobilu vymazal a nenalezl jsem žádný způsob, jak ho zjistit. Čekali jsem tedy, až se ozve sám, a každý dal k dobru nějakou tu vodáckou historku.

" Tak si představte, že letos v létě, jsme v takovémhle počasí na Hronu na Slovensku museli udělat bezmála generální opravu tří laminátových lodí. Žádnou loděnici nebo alespoň doprovodné auto jsme neměli a bylo před námi deset dní vodáckého tábora. I když lodě byly prázdné, pořádně jsme je poničili na štrece z Hel'py do Polomky. To bylo ještě málo vody, ale pak začalo pršet. S přestávkami přšelo dva dny a my v tom museli zalepit lodě."

Pro lidi práce s laminátem neznalé dodávám, že pro chemické procesy tvrdnutí polyesteru je nutné teplo a lepené místo musí být dokonale vyschlé.

" Měli jsme k dispozici jen velkou igelitovou plachtu a dvacet mladých lidí na dnešní dobu až nezvykle pracovitých. Postavení igelitového přístřešku jako improvizované loděnice a otření lodí houbičkou bylo dílem okamžiku. Déšť byl chvílemi opravdu dost silný. Přistoupili jsme k vysoušení zahříváním. Z křovisek podél blízké železniční tratě obětavci neustále nosili dříví. (Mokrým dřevem lze také topit.) Vedle zbylého čaje od snídaně se na kuchyňském roštu ocitl další hrnec s vodou z Hronu. Topilo se nepřetržitě. Poté co se voda dostatečně ohřála, nalévali jsem ji do PET lahví. Lahve se sice s každou novou dávkou horké vody o poznání scvrkly, ale svoji službu odvedly. Naplnili jsme s nimi loď (15 - 20 lahví na jednu loď) a asi čtyřikrát vyměnili. První suché místečko na lodi bylo přivítáno obrovským jásotem (řevem). Světe div se, po chvíli byla loď suchá! Potom jen zbývalo postižená místa obrousit pilovým listem (žádná vrtačka se smirkovým kotoučem, manželčin fén, elektrické světlo nebo vysavač jako v loděnici). Přilaminování záplat už byla pouhá rutina.

To víte, naše tábory nejsou jen vodácká turistika, ale také moderní adrenalinový sport - přežití. Naše děti jsou zvyklé na extrém."

Než se moji posluchači stačili podělit o své extrémní zážitky z Himalájských prvosjezdů, zazvonil mi mobil a z něj se ozval hlas hrdiny dne - našeho řidiče: " Už jsem si říkal, jestli jsi neutopil mobil , tak kde vás mám naložit?"

-Tomáš Bedrník

Letošní voda...

...byla výjimečná, jako vždy, že. Tentokrát to mělo být ale o to zajímavější, že se po slovenských krajích nebudeme jen vozit, ale také chodit. To proto, abychom si protáhli čtyřhlavé svaly stehenní a nejen bicepsy a tricepsy (nebo co to vlastně na našich vypracovaných pažích máme). Já mám dokonce podezření, že to byl Tomíkův taktický záměr, že až se budeme bouřit, že se nám nechce pádlovat, tak nám začne vyhrožovat tím, že nás pošle zpátky do Tater, když se nám nelíbí, že celý den smíme klečet. To je ovšem pouze domněnka a ještě ke všemu moje, tak ji vůbec neberte vážně.

Já osobně jsem se nemohla této části zúčastnit, jelikož mé chodidlo asi vycítilo, co ho čeká a tak se mi s ním cosi stalo. Vymyslelo si to natolik fikaně, že vůbec nevím, co to bylo. V jistých kruzích se rozšířila fáma, že to byl kotník. Nebyl!

Tedy celkem vzato: Všichni kromě mě se vydali z Popradu přímo do hor. Vskutku nevím, co se tam ty tři dny dělo, ale když jsem se s nimi opět shledala, nikdo nebyl schopný slova, natolik to byl asi hluboký prožitek. Raději jsem se příliš nevyptávala, abych náhodou nebyla někým na smrtelné karimatce označena za simulanta. Naštěstí se má skupinka brzy zregenerovala. Co jsem mezitím zažívala já, to vůbec psát nebudu, jelikož to sem nepatří. Snad jen, že jsem byla pod ochrannými křídly Egonovy skupiny a že jsem netrpěla hladu ani žízní.

Po společném nocování v Hel'pě si určitě obě strany oddychly, když se v avii naposledy zabouchly dveře a odjela směr Polomka, kde nám vyložila Jitku, věci a Joeho. Což bylo naše velké štěstí, protože jinak by ty, takto již notně proděravěné lodě, přišly o dno. Hron měl totiž v těch hlubších místech asi dvacet čísel. Jinak kolem těch sedmi, deseti. No, řada z nás (Eustác) to brala korytem řeky pěšky. Spousta lodí (Vikina) si neustále sedala na dno a nechtěla jet dál, takže nebyť Eustáce asi se Zuzankou nikam nedojedeme. Přesto nás v Polomce očekávali úplně zmoklí Joe s Jitkou. Mnozí z nás (já) se naivně domnívali, že na nás bude čekat postavený tábor a teplý čaj. Jakmile jsem zjistila, že tomu tak není, jsme se zcela zničeně musela dopravit na nádraží pro svůj loďák, který byl vodotěsně zabalen jen symbolicky, takže dešti neodolal, tedy hlavně věci v něm.

Druhý den se nikam nejelo, jelikož kromě Vikinky, která je z plastu, a Orlice, která má dřevjený (vid' Tomíku? :-) kýl a jela na ní Maruška s Janičkou (což je pro mne dodnes záhada, jak se jim to povedlo), téměř všechny lodě tekly a tak se muselo chtě-nechtě a navzdory počasí lepit. Ti lidé, kteří nelepili (já) chodili třeba pro pitnou vodu do hospody a mátlí domorodce, kde vlastně stanujeme, aby na nás posléze nepřišli s kosou, či sekerou s tím, že je to súkromý majetok.

Díky neustávajícímu a trpělivému dešti se náš suchý Hron proměnil v Hron, který velice připomínal ten, který jsme loni opouštěli dřív kvůli povodním. To se pochopitelně neobešlo bez následků. Totiž, vybírat neskutečné serpentiny a kmeny přes řeku je opravdu umění. Přesto se cvakly jen dvě posádky, ta jedna dvakrát. Tomík si dostatečně zaplavoval, zachraňoval mimo neustále se topícího Bůvolka s Maruškou i nějaké ostraváky (nebo to byli olomoučáci?).

V Podbrezové jsme také zůstávali o den navíc. Pár lidem se jaksi udělalo špatně. Nám ostatním ale bylo výborně, volné chvílky jsme naplňovali sportem, sušením, či návštěvou motorrestu, kde prodávají zmrzlinu a mají záchod.

Další zastávkou byl Medzibrod, kde jsme pouze přespali. Vpravdě to není příliš příjemné místo. To je ale asi příliš subjektivní pocit, možná to bude tím, že mi nebylo úplně dobře...

Ve čtvrtek jsme zakotvili ve Vlkanové, která loni byla naší zcela "poslední štací". Když jsem druhý den vylehávala v našem lazaretu, začínala jsem věřit, že bude i letos. Jako tradičně jsme navštívili hronsecký evangelický kostel a ti přeživší se vydali do Zvolena na halušky, které jsme potom měli k večeři. Myslím ale, ačkoli jsem ve Zvolenu nebyla, že chuťový rozdíl musel být zcela patrný... Ti sluncem a jídlem nezdolatelní svou přebytečnou energii spalovaly v peřejkách.

Od vlkanovského pobřeží jsme vypluli až v neděli. A po neveselém přenášení ve Zvoleně - protože zdejší retardérka byla z nepochopitelných důvodů zavřená - jsme pomalu plynuly po zvolenských volejích. Někdo (já) se opaloval na palubě jistě červené loďky. A byl to velice dlouhý den a dlouhá štreka a až příliš nedělní počasí. Nikdo z nás se nemohl Šášova dočkat.

Tam jsme nakonec také mohli den zakvasit, díky nějakým organizačním nesrovnalostem, nebo naopak srovnalostem? Bylo to vcelku poklidné, až na nakupování ve Zvoleně. (Doteď nevím, co se vlastně dělo) Všichni byli mírně vyčerpaní, ale i tak jsme podnikli výlet na hrad Šášov. Jelikož jsme nenarazili na žádnou cestu, tak jsme to vzali kolmo vzhůru. A když jsme šli dolů, tak abychom nemuseli celý kopec obcházet a náhodou někde nezabloudili, jsme to vzali zase kolmo dolů. Aby to nebylo tak jednoduché brali jsme sebou dřevo na oheň. Odpoledne jsme sehráli výborné fotbalové utkání ČR-SR. Těžko určit, kdo vyhrál, jelikož jsme většinou hráli dohromady.

Nechci aby to vypadalo nějak unaveně, ale ta poslední štreka byla taková poslední. Trochu jsme rauchpauzovali a háčci kormidlovali a byl to prostě konec. Téměř všem se v hlavě promítala vana, do které si doma skočí. Umyvadlo s tekoucí vodou, mýdlo, kokakola a jiné civilizační vymoženosti. Člověk jezdí nejspíš na vodu proto, aby doma ocenil všechny tyhle věci, které pokládá za naprostou samozřejmost. Ovšem první chvíle nadšení z civilizace se po pár měsících většinou změní v rutinu a tak se už na podzim těší na květen, kdy začnou první tréninkovky. Celou zimu si neustále

připomíná všechny vtipné okamžiky z vody. A na jaře už nemůže netrpělivostí vydržet.

Vím že je to strašně patetický závěr a asi to bude tím (jak mi někdo (Eustác) kdysi na horách řekl), že jsem patetická. Tenkrát se mě to dotklo a nemohla jsem se z toho vzpamatovat. Teď ale vidím, že měl pravdu. S tím se nedá nic dělat, protože každý konec něčeho krásného a naplněného musí být patetický.

-Adélka

Slovensko 2000 aneb ...nad Tatrou sa blýska...

Uvádím zde několik stručných informací o letním vodáckém táboře "...nad Tatrou sa blýska..."

Účastníci: celkem 27 účastníků + řidič Avie (Jirka Synovec) ve věku 15 (Filip Hamerník a Petra Malá) - 45 let (Jindřiška Hamerníková). Oproti loňskému roku byla výrazněji zastoupena i věková skupina nad 22 let.

Pokladník: Tereza Rychtaříková

Zdravotník: Marie Maisnerová, ČCE Černošice, absolventka Střední zdravotnické školy a studentka 3.LF UK

Hlavní vedoucí: Egon Čierný jr.

Zástupce vedoucího: Anna Víšková

Šéfkuchařka: Barbora Stralczyńska

Cestu tam jsme absolvovali ve vlaku (šest lidí), avii a v osobním autu. Přesuny po Slovensku byly plánovány v Avii a osobním autě, leč jeho řidič Aleš Jelínek z počátku tábora onemocněl a musel odjet domů. Tím se zkomplikovaly a bylo je nutné dále řešit ve spolupráci s ŽSR. Přesuny Liptovský Mikuláš - Orava a Orava - Dunajec proběhly v pořádku, jedinou nevýhodou se ukázala určitá časová ztráta.

Ubytování bylo zajištěno v soukromých stanech a v erárních stanech YMCA. Pět nocí jsme spali v kempech (i na louce v Liptovském Jáně se už vybírá velmi vysoký poplatek), dvě noci na divoko (soutok Oravy a Váhu u Kral'ovan a Hel'pa - už po setkání s Tomášem a "Hronem od pramenů").

V plánu bylo sjetí (dle aktuálního stavu vody, který se nakonec ukázal jako zcela nedostačující) alespoň tři až čtyř řek: slovenskou část Dunajce, Oravu, Čierny Váh, Belou, Turiec. Nakonec se podařilo sjet Čierny Váh (jednou úsek Svarín - Liptovský Ján - celodenní plavba, a dvakrát úsek Liptovský Hrádok - Liptovský Ján), Oravu (úsek cca Dolný Kubín - soutok s Váhem), Dunajec (jednou Č.Kláštor - ústí potoka Lesnica, st.hr., dobrovolníci pak ještě Lysá nad Dunajcom, st.hr. - ústí potoka Lesnica, st.hr., alternativou druhého sjezdu byl pěší výlet, který zkušeně a dobře připravil a vedl Vojta Horáček). S vodáckou stránkou panovala spokojenost. Počasí bylo špatné - většinou pod mrakem, deštivo, teploty 15 - 20 stupňů (jednou až do odpoledne dokonce pouhých 10 stupňů). Nicméně vody bylo málo. Z památek jsme navštívili klášter Červený kláštor, Oravský hrad, Dobšinskou řadovou jaskyňu. Úspěch sklidila přítomnost volejbalového i fotbalového míče, místo zahívání ve stanu se často sportovalo. Za zmínku určitě stojí velký fotbalový zápas v Červeném kláštoře, do kterého se zapojily dvě třetiny osazenstva tábora.

Bližší informace o tomto vodáckém táboře bude možné získat v během "Solného sloupořadí" v neděli 5.listopadu 2000.

-Egon Čierný jr.

ANKETA

Akademické tituly v církvi?

Rodina Bedrníkových vyhlašuje touto cestou anketu:

Kdo jste hrdým a vděčným vlastníkem akademického titulu a vadí vám být v církvi tímto titulem osločován, neváhejte a zaregistrujte se v naší branické databázi.

Já, (jméno, příjmení), místopřísežně prohlašuji, že jsem oprávněným vlastníkem akademického titulu Jako takový jsem oprávněn titul užívat. Žádám touto cestou, abych v písemné i ústní komunikaci v rámci našeho sboru byl tohoto titulu zproštěn.
..... (podpis)

Za redakci Brány se připojují a žádají o zaregistrování: Pavel Říčan, Aleš Drápal, Jana Kusáková, Michaela Bedrníková.

Registrační lístky můžete odevzdávat redakci Brány.

PÍSEŇ

Oslavujte Hospodina

Ref: Oslavujte Hospodina, neboť jest dobrý,
neboť jest dobrý, neboť jest dobrý,
oslavujte Hospodina, neboť jest dobrý
a milosrdenství jeho na věky.

1. Za to, že zas vidím světlo dne,
díky, Pane, za tvé dary úžasné.

2. Za to, že zas slyším Slovo tvé,
díky, Pane, za tvé dary úžasné.

Luděk Rejchrt 2000

[\[předchozí číslo\]](#) [\[další číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)